

ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ
ਅਪੀਲ ਫੌਜਦਾਰੀ
ਅੱਗੇ ਖੋਸਲਾ, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਫਲਸੈਂ, ਜੇ.ਜੇ.

ਰਾਮ ਰਛਪਾਲ-ਦੇਸੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਸਟੇਟ,--ਜਵਾਬਦਾਰ।

1953 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 253

ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ (1872 ਦਾ 1)-ਸੈਕਸ਼ਨ 27-ਮੁਲਜ਼ਮ, ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਰਮੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਦੇਸੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਆਨ ਕਿ ਕੀ ਦੇਸੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਬੂਤ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 27-ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ।

ਮੰਨਿਆ (ਪ੍ਰਤੀ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਸਲ ਵਸੂਲੀ ਸੂਚਨਾ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇਸੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਜਾਣਕਾਰੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ

ਮੰਨਿਆ (ਪ੍ਰਤੀ ਖੋਸਲਾ ਜੇ.) (1) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦੇਸੀ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰੋਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਖੋਜ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਪੁਆਇੰਟ ਆਊਟ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(2) ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਕ ਸਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਖੋਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਿੰਕ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਸੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੇਸੀ ਦੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਦੇਸੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਖੋਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਤਤਕਾਲ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਆਮ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਦੇਸੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਸੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿਚ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਸਖਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਆਮ ਸਮਝ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਵਿਧਾਨਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ.

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 9 ਜੂਨ 1953 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ।

ਜੇ.ਜੀ. ਸੇਠੀ, ਆਰ.ਐਲ. ਕੋਹਲੀ ਅਤੇ ਐਚ.ਐਲ. ਸਿੰਬਲ, ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਲਈ।

ਕੇ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਅਤੇ ਮਨ-ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਖੇਸਲਾ, ਜੇ. ਤੱਥ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਉਹ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਮ ਰਛਪਾਲ ਜੋ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਰਾਮ ਰਛਪਾਲ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਕਿ ਮੰਗ ਪੱਤਰ Ex.P.H. ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ,।

ਇਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਮ ਰਛਪਾਲ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਮੀਮੇਰੰਡਮ ਵਿਚ ਦਰਜ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਕਈ ਫਟੇ ਹੋਏ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਬਰਾਮਦ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਡੇਸਟ੍ਰੋਇਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ "ਕਰੰਸੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ" ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਮੰਗ ਪੱਤਰ P.H.ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਾਮ ਰਛਪਾਲ ਨੂੰ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 10,000 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਪੀਲ ਮੇਰੇ ਭਰਾ, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਸੇਠੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕਰੰਸੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਬਰਾਮਦ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਲਈ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਵੱਲੋਂ ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਫੈਸਲਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ:-

"ਕੀ ਮੀਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.ਐਚ., ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਕਰੰਸੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ ਦੇ ਫਾਟੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ ਬਰਾਮਦ ਹੋਏ?"

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮੀ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਨੁਕਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਧਾਰਾ 27, ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਬਸ਼ਰਤੋਂ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ, ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ, ਅਜਿਹੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ-

(1) "ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ"

(2) "ਇੰਨਾ ਜਿੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ"

(3) "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਜਿਆ"।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਤੱਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਇੱਕ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇੰਨੀ ਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਖੋਜੇ ਗਏ ਤੱਥ ਨਾਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਇੱਕ ਆਮ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ; ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਤਰਕ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਗ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਪਸ਼ਟ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਪਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਗਠਨ ਦੇਣ ਅਤੇ 'ਤੱਥ' ਦੀ ਖੋਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। .

ਸਵਾਲ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ 'ਤੱਥ' ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਲੰਕਾਰ (ਮੈਟਾਫੋਰ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਾਸਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਾਸਲਾ ਨੂੰ ਆਮ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਬਾਹਰੀ ਹਾਲਾਤ ਦਖਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਲ ਨਿਰੰਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਖੋਜ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ। ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ੀ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਬਰਾਮਦ ਹੋਏ ਸਨ, ਖੋਜ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਸੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਚੁੱਪ ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।p ਇਸ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਟਾ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੇ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਵੱਲ ਵੀ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਚਰਣ ਵਜੋਂ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਉਹ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਅਧੀਨ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਐਬਸਟਰੈਕਟ ਥਿਓਰੀਜ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਿੱਛਾ ਹੈ ਜੋ ਫਲਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਕੇਸ 'ਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੌਕੇ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਕ ਲੇਖ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਦੀ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਸਿਰਫ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਲੈ ਲਓ, ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਨਾਮ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੁਝ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ, ਇਸ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ

ਸੀ, ਪਰ ਖੋਜ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੁਰੰਤ ਸੂਚਨਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਖੋਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਲੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਲਿੰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਲਿੰਕ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਤੱਥ ਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਲਿੰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਖੋਜ ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਲਿੰਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਇਹ ਲਿੰਕ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਇਕੋ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ ਵੱਖਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਖੋਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਤਤਕਾਲ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਆਮ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿਚ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੋਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਖੋਜ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖੋਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਜੇਕਰ ਪੁਲਿਸ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਉਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਖੋਜਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਮ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਜੇ ਵਾਪਰਿਆ ਉਸ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਸੱਚਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ

ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 24, 25 ਅਤੇ 26 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 24 ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿਚ ਉਕਸਾਉਣ, ਧਮਕੀ ਜਾਂ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 25 ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 26 ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 27 ਇੱਕ ਬੇਮਿਸਾਲ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਕੇਸ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 24, 25 ਅਤੇ 26 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਗਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਲਾਭ ਦੇ ਵਾਅਦੇ 'ਤੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਹੈ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਖੋਜ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਸਥਿਤੀ ਅਰਥਾਤ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਯਕੀਨਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 27 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਝੂਠੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸੱਚ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਵਸਤੂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਾਅਦ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਜਾਂ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪੱਕਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਉਸਨੇ ਜੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ। ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੂਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਫਰੇਮਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਸੱਚ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, "ਮੈਂ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਏ. ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਛੁਪਾ ਲਿਆ ਹੈ" ਤਾਂ ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਿਸਤੌਲ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਜਿਥੋਂ ਆਰਟੀਕਲ ਬ੍ਰਾਮਦ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਪੱਕੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ ਮਜ਼ਬੂਤ ਆਧਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ Ex.P.H. ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 27 ਧਾਰਾ 24, 25 ਅਤੇ 26 ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਸਖਤੀ ਅਤੇ ਸੰਕੁਚਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਪਵਾਦ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਇੱਕ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰੇਗੀ।

ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਖਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਆਮ ਸਮਝ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਇਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਦਾਰਤਾ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਿਛਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗਾ। ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਵਿਚ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਕਮਾਲੀਆ ਹੋਰ , ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੈਦੀ ਖੁਦ ਅਪਨੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਕ ਆਰਟੀਕਲ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੀ। ਜਿਸ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਸ਼ਾਮਿਲ ਜਾਰਡੀਨ ਜੇ. 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵਿਚ ਜਾਰਡੀਨ ਜੇ. ਕਮਾਲੀਆ ਦਾ ਕੇਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਜਾਰਡੀਨ, ਜੇ., ਨੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਜੋੜਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਮਾਲੀਆ ਦਾ ਕੇਸ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ 8, ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ, ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। , ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਦੇਖਿਆ

"ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸੰਪਤੀ, ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਮੌਕੇ ਤੇ ਖੁਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਕਮਾਲੀਆ ਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਪੰਚਮ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ straight, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੁਆਰਾ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਭੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਸੂਚਨਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ' ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਤੁਰੰਤ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਹ ਸਥਾਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ

ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਗਈ; ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਖੋਜ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ।"

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਥਾਰਿਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ।

"ਕੀ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਇੰਨਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਖੁਦ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ੱਧਤਾ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਾਰੰਟੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕਿ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਅਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ :ਟੇਲਰ ਆਨ ਐਵੀਡੈਂਸ, ਸੈਕਸ਼ਨ 824 ਦੇਖੋ। ਜੇ ਅੰਤਰ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਤ ਹੈ।"

ਗਾਨੂ ਚੰਦਰਾ ਕਾਸ਼ਿਦ ਬਨਾਮ ਐਮਪਰਰ ਵਿੱਚ, ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਚੋਰੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਰਾਮਾ ਸ਼ਿਦੱਪਾ ਥੋਰਾਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਨਾਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਖੁਦ ਉਸ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕੇਸ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਿਧਾਂਤ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਮੰਜੂਨਾਥਯਾ ਬਨਾਮ ਐਮਪਰਰ ਵਿੱਚ ਸਦਾਸਿਵਾ ਅਈਅਰ ਜੋ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ:-

"ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ property /ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਖੁਦ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਸੀ, ਬਿਆਨ ਖੋਜ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਹੈ।"

ਦੂਜਾ ਮਾਮਲਾ ਇਨ ਰੀ ਸੋਗਿਆਮਥੁ ਪਦਯਾਚੀ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਨਾਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ:-

"ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਚੋਰੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਖੁਦ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਸੰਪਤੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਪੁੱਟਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਤੀਜਾ ਕੇਸ -ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਕਮਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਮੰਗੇ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੈਦੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ।

ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਲੀਗਲ ਰੀਮੇਬਰੈਂਸਰ ਬਨਾਮ ਚੈਨਾ ਨਸ਼ਵੇ, ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਨਾਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ। ਅਮੀਰੂਦੀਨ

ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਐੱਮਪੈਰਰ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਖੁਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਿਆਨ ਕਿਉਂਕਿ ਖੋਜ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮੁੱਖ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਐੱਮਪੈਰਰ ਸਮਰਾਟ ਸਕਾਟ-ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਸ਼ਾਦੀ ਲਾਲ ਜੇ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਐੱਮਪੈਰਰ ਬਨਾਮ ਮੇਲਾ, ਜ਼ਫਰ ਅਲੀ ਅਤੇ ਜੈ ਲਾਲ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੇ ਗਏ, ਕਰਮ ਦੀਨ ਬਨਾਮ ਐੱਮਪੈਰਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿੰਦੂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਨਵਾਬ ਦੀਨ, ਬਨਾਮ ਐੱਮਪੈਰਰ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਕੇਸਾਂ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਸਲ ਵਸੂਲੀ ਪੁਲਿਸ ਸੂਚਨਾ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖੁਦ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਕਰਾਂਗਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਪੰਚਮ (10) ਹੈ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੇ ਗਿੱਟੇ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਤਾਜ਼ਾ ਤੱਥ ਇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਅਨੁਪਾਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਖੁਦ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਥਾਨ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਲਾਸ਼ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਗਿੱਟਿਆਂ ਸਬੰਧੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਕਮਾਲੀਆ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਚੋਰੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖੁਦ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਖੋਜ ਕੈਦੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿੰਦੂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਬਰਡਵੁੱਡ ਅਤੇ ਜਾਰਡੀਨ, ਜੇਜੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਜਾਰਡੀਨ ਜੇ. ਦੇ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮਾਲੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਾਲੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਦੂ ਸ਼ਿਕਦਾਰ ਬਨਾਮ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਅਤੇ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਤਾਜ ਹਨ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮਾਮਲੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ, ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ., ਦੇ ਦੋ ਸਿੰਗਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੁਲਜ਼ਮ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਸਥਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਿਛਲਾ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ ਅਤੇ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਨਾਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। 1951 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 961 ਵਿੱਚ ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ., ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਰਾਈਫਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ:-

"ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 27 ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਰਟੀਕਲ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਮਲਾ

ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਖੋਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

ਵੈਸਟਨ, ਸੀਜੇ, ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਤਰਜੀਹ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰੋਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਖੋਜ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵੈਸਟਨ, ਸੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। 1951 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 883. ਵਿੱਚ ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਫਲਸ਼ੈ, ਜੇ.-ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਖੋਸਲਾ ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘੱਟਗਿਣਤੀ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਤੰਗ ਨਿਰਮਾਣ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ੀ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਬੰਧਤ ਵਸਤੂ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਅਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਰਚਨਾ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੰਜ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਹਿਮਤੀ ਜਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵੈਸਟਨ ਸੀ.ਜੇ., ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਲਕੁਰੀ ਕੋਟਾਯਾ ਬਨਾਮ Emperor ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰ ਜੌਹਨ ਬੀਓਮੋਟ ਦੁਆਰਾ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਸੇਠੀ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੀ ਬਿਆਨ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕੰਮ ਨੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ। ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰੀਫ ਜਸਟਿਸ, ਸਰ ਜੌਹਨ ਬਿਓਮੋਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, "ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਸ਼, ਹਥਿਆਰ, ਜਾਂ ਗਹਿਣੇ, ਜੋ ਉਸ ਜੁਰਮ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣ, ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ obiter ਰੁਕਮਨਾਮਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਬਿੰਦੂ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਆਦਾ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਰਾਜ 'ਬਨਾਮ ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ' ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਚੋੜ ਕੀਤਾ ਹੈ:

"ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ "ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖੋਜੇ ਗਏ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਕੁਚਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲੈ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ੀ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਸਤੂ/ਆਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਲੁਕਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੁਪਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਵਸਤੂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰੀ-ਕਵਰੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਿਕਵਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਸੰਕੁਚਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਿਆਨ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਖੁਦ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਸਤੂ

ਲੱਭੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੱਥ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਨੂੰ ਖੁਦ ਵੀ ਰਿਕਵਰੀ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਪ੍ਰਵਾਨਯੋਗ.....

ਮੈਂ, ਇਸ ਲਈ, ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਫਰੇਮ ਕੀਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਤੇ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ: 1 ਫਰਵਰੀ 1950 ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਰਾਮ ਰਛਪਾਲ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 29 ਬਖਸ਼ੀ ਜੈ ਦੇਵ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ, ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਰੰਸੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਹਿਸੀਲ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੇਲਵੇ ਰੋਡ 'ਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਬਖਸ਼ੀ ਜੈ ਦੇਵ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਸੂਚਨਾ ਬਾਰੇ ਮੀਮੇ, Ex.P. H. ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਬਖਸ਼ੀ ਜੈ ਦੇਵ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਤਹਿਸੀਲ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੇਲਵੇ ਰੋਡ 'ਤੇ ਝਾੜੀਆਂ 'ਚ ਜਾ ਕੇ ਰਾਮ ਰਛਪਾਲ ਨੇ ਕਰੰਸੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.ਡੀ. ਦੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਬਖਸ਼ੀ ਜੈ ਦੇਵ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 29. ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੀਮੇ Ex.PH ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਸਬੂਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਰੰਸੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ ਦੇ 27 ਫਟੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ ਮੀਮੇ, Ex.P.J. ਕਰੰਸੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ ਦੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ।

ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੀਮੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਐਚ., ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਰੰਸੀ ਚੈਸਟ ਸਲਿਪ ਦੇ ਫਾੜੇ ਟੁਕੜੇ ਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸ਼ਾਦੀ ਲਾਲ, ਸੀ.ਜੇ. (ਹੈਰੀਸਨ. ਟੇਕ ਚੰਦ, ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਆਗਾ ਹੈਦਰ, ਜੇ. ਜੇ., ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ) ਨੇ ਸੁਖਨ ਬਨਾਮ (Crown) ਤਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:-

"ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਦੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ: - (1) ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਇਸ ਵਾਕਾਂਸ਼ "ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖੋਜੀ ਗਈ" ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵਿਧਾਨਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਵਾਕਾਂਸ਼ "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ" ਤੋਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਤੱਥ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। (2) ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਖੋਜੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 'ਸੰਬੰਧ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਹਵਾਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ' ਜਾਂ 'ਜੁੜਨਾ' ਅਤੇ 'ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ', ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਸਾਫ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨਿਰਵਿਘਨ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਜਾਂ ਨਿਰਸੰਦੇਹ' ਤੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ***** ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਜਦੋਂ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਹਿੱਸਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਤਕਾਲ ਜਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ।

ਫੇਰਡੇ ਅਤੇ ਜੈ ਲਾਲ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਸੁਖਨ ਬਨਾਮ ਦ ਕਰਾਊਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਸਰ ਸ਼ਾਦੀ ਲਾਲ, ਸੀ.ਜੇ., ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝੌਤਾ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਪੁਲੁਕੁਰੀ ਕੋਟਾਯਾ ਬਨਾਮ ਕਿੰਗ ਸਮਰਾਟ ਵਿੱਚ, ਸਰ ਜੌਹਨ ਬਿਊਮੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਸੈਕਸ਼ਨ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਜ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਤੱਥ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੋਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੱਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਖੋਜੇ ਗਏ ਤੱਥ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਗੁਪਤ ਥਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਸਤੂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਰਦਾ ਸਰੀਰ, ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ, ਜਾਂ ਗਹਿਣੇ ਜਿਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਪੁਲੁਕੁਰੀ ਕੋਟਾਯਾ ਬਨਾਮ ਕਿੰਗ ਸਮਰਾਟ (1) ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਸੁਖਨ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਾਉਨ/ਤਾਜ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਨਿਰਮਾਣ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ।

ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਪੰਚਮ ਵਿੱਚ, 1882 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਪੰਚਮ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁਰਦਾ ਡੇਰ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲੜਕੀ ਦੀਆਂ ਗਿੱਟੀਆਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਥਾਂ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗਿੱਟੀਆਂ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਪੰਚਮ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਸਟੂਅਰਟ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਬ੍ਰੈਡਰਸਟ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਟੂਅਰਟ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬ੍ਰੈਡਰਸਟ, ਜੇ. ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਨਾਕਾਫੀ ਸਨ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਸਟਰੇਟ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਟਰੇਟ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਗਿੱਟੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖੁਦ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਸਦੇ ਖੁਦ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਖੋਜ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 25 ਅਤੇ 28 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦੇ ਕੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਈ ਗਈ ਮਨਾਹੀ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਢਿੱਲ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।"

ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਕਮਾਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਰਡੀਨ, ਜੇ. (ਬਰਡਵੁੱਡ. ਜੇ., ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ) ਨੇ ਸਟਰੇਟ ਜੇ., ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਪੰਚਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ।

ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ/ਮਹਾਰਾਣੀ-ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਪਟੇਲ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ:-

"ਅਸੀਂ ਨਾਨਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੱਬ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਨਾਨਾ ਦੇ ਮਗਰ ਹੋ ਗਏ। (ਅਸੀਂ, ਭਾਵ, ਮੁੱਖ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਅਤੇ ਪੰਚ)

ਨਾਨਾ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਘੜੇ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ।"

ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ/ਮਹਾਰਾਣੀ-ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਦੇਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸੂਚਨਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਤਹਿਤ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ/ਮਹਾਰਾਣੀ-ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਕਮਾਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ, (1), ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਪੰਚਮ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਥਾਰਟੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਰਜੈਂਟ, ਸੀ.ਜੇ. (ਬੇਲੀ, ਸਕਾਟ ਅਤੇ ਪਾਰਸਨ, ਜੇ.ਜੇ., ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ) ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਭੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਡਿਸਕਵਰੀ ਦਾ "ਨਤੀਜਾ" ਸੀ। ਸੂਚਨਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਤੁਰੰਤ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਥੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗਈ: ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਸੰਪੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਇੱਕ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।"

ਸਾਰਜੈਂਟ ਸੀ.ਜੇ., ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਾਰਡੀਨ, ਜੇ., ਜਿਸਨੇ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ/ਰਾਣੀ-ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਕਮਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਤਰਕ ਤੋਂ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਕਿ ਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਨਾਨਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਤੀਜੇ ਸਨ।"

ਵਾਰਟਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ 'ਕਾਰਨ ਕਾਰਨ' ਨੂੰ ਕਾਰਣ-ਰਾਜ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਕੜੀ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕੁਲਰਨ ਬਨਾਮ ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਸਬਰਬਨ ਜਨਰਲ ਪਰਮਾਨੈਂਟ ਬਿਲਡਿੰਗ ਸੁਸਾਇਟੀ, ਸਿੰਘ, ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੀਮੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਜਾਣਕਾਰੀ Ex.PH/ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P.H., ਖੋਜ ਦਾ 'ਕਾਰਨ ਕਾਰਨ' ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਸੀ।

1889 ਵਿੱਚ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ, ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ, ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਾਉਨ, ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਕਮਾਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਚ ਅਨੁਸਰਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, 1941 ਦੇ ਐਕਟ XV ਦੁਆਰਾ, ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ "ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ" ਨੂੰ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਡ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1941 ਦੇ ਐਕਟ XV ਦੁਆਰਾ ਕੇਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 (2) ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 (2) ਵਿੱਚ ਯੂ.ਪੀ. 1940 ਦਾ ਐਕਟ IX. NWFP. 1940 ਦਾ ਐਕਟ VIII ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1940 ਦਾ II ਅਤੇ 1941 ਦਾ ਬੰਬੇ ਐਕਟ XII ਦੁਆਰਾ ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਸਹੀ ਹੋਣ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਸਨੇ 1941 ਦਾ ਐਕਟ XV ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ, ਉਕਤ ਲਾਰਡ ਓ'ਹਾਗਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਡਡਜਨ ਬਨਾਮ ਪੇਮਬਰੋਕ ਵਿੱਚ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿਹਾ. ਕਿ ਜੇਕਰ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ

ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਵੀਨ-ਐਮਪਰੈਸਮ ਬਨਾਮ ਨਾਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Kirna Devi Translator